

УДК 159.923.2

Демченко Анастасія Володимирівна

здобувач вищої освіти спеціальності 015 «Професійна освіта (Технологія виробництва і переробка продуктів сільського господарства)»

Миколаївський національний аграрний університет

ОСОБЛИВОСТІ ТЕРОРИЗМУ У КОНТЕКСТІ ФІЛОСОФІЇ БЕЗПЕКИ

Минуле століття увійшло в історію людства не тільки своїми науково-технічними відкриттями, а й як століття, що вписало в цю історію низку чорних сторінок, серед яких і одне з найбільш потворних і трагічних суспільно-соціальних явищ – тероризм. Наприкінці ХХ століття проблема тероризму набула особливого значення. Тероризм став багатоліким за своїм характером. Він здійснюється не тільки екстремістськими організаціями і злочинцями – одинаками, а й у ряді тоталітарних держав – їхніми спецслужбами [1]. Найзагрозливіший міжнародний тероризм, стрімке зростання якого завдало страждань, призвело до загибелі багатьох тисяч людей.

Практично всі збройні конфлікти, які виникали за останні роки в Африці, Азії, на Близньому Сході, на території СНД, супроводжувались хвилею диверсійно-терористичної діяльності, внаслідок якої передовсім страждало мирне населення. Соціальна нерівність у суспільстві, національно-конфесійні суперечності і відсутність ефективного правового регулювання громадської і релігійної діяльності сприяли утворенню значної кількості екстремістських націоналістичних організацій і фанатичних релігійних сект, які мають воєнізовані формування і визнають тероризм як основний спосіб боротьби із своїми супротивниками. До найвідоміших міжнародних терористичних організацій слід віднести «Ірландську республіканську армію», «Червоні бригади», «Аум Сінріке», «Хамас», а також «Світовий фронт джихаду», створений Бен Ладеном. Світовий досвід свідчить, що організатори терористичних акцій мають на меті [2]:

1. Сіяти страх серед населення.
2. Викликати протести проти політики урядів.
3. Завдавати економічних збитків державі або приватним фірмам.
4. Проводити потаємні терористичні акти проти своїх супротивників або правоохоронних органів.

До 80-х років ХХ ст. ареною активного терору залишалась Європа. В європейських аеропортах регулярно захоплювали літаки. Від рук терористів гинули політичні діячі: в Іспанії баскські терористи вбили прем'єр-міністра Корреро Бланко, в Італії - экс-прем'єра Альдо Моро. В 70 - 80 роки у всьому світі часто гриміли вибухи в громадських місцях - вокзалах, аеропортах, магазинах, житлових будівлях. Тероризму вистачало і в экс-СРСР, хоча офіційно його не існувало. Організацій, які боролися за незалежність, фактично не було. Але це не заважало терористам-одинакам здійснювати напади на перших осіб держави. Особлива ситуація склалась у Росії у зв'язку з Чечнею -

події в Будапешті, Москві, Волгограді, Буйнакську, Беслані. Чечня стала одним з центрів світового мусульманського тероризму.

Ісламський фундаменталізм усе відвертіше нагадує про себе на світовій політичній арені, перетворюючись на небезпечну силу, насамперед для багатоконфесійних держав планети [1]. Експерти попереджають, що в наступному десятиріччі рух ісламістів, який надихають крайні радикали в мусульманському суспільстві, може набути глобальних розмірів і накрити хвилею терактів більшу частину планети. Протягом декількох останніх років ісламські фундаменталісти вже продемонстрували рішучість боротися будь-якими, в тому числі кривавими методами проти своїх супротивників в різних регіонах земної кулі. На Близькому Сході - це представники палестинських угруповань «Хамас», націоналістичні та ісламські рухи - бойовики правого крила ФАТХа «Ганзім». В Афганістані - це представники організації Усами бін Ладена «Аль-Каїда».

Сьогодні тероризм є фактором не тільки внутрішньодержавного значення, а більшою мірою міжнародного. Тероризм, як досить масове антисоціальне явище, не був характерним для України за часів Радянського Союзу, що обумовлювалось майже неможливістю проникнення на територію суб'єктів міжнародного тероризму та посиленням контролем за проявами злочинності в межах країни. Підвищення імовірності реалізації терористичних актів в Україні на початку 21 століття пов'язане зі: зростанням кількості проявів тероризму у світі взагалі; утвердженням України, як незалежної держави, що сприяло перетворенню її у відкрите суспільство із збільшенням можливостей для проникнення на територію країни суб'єктів міжнародного тероризму; розташуванням на перетині шляхів між заходом і сходом, в результаті чого Україна може вимушено стати ареною зіткнення релігійних, економічних, національних інтересів сусідніх із нею країн; посиленням внутрішньої соціальної нестабільності в країні; втраті економічної безпеки, безробіття, зниження загального рівня життя населення призвели до зростання злочинних проявів, збільшення кількості зброї у незаконному обігу, боротьби злочинних формувань за сфери впливу та анонімних терористичних загроз; збільшенням фінансування сучасної терористичної діяльності, посиленням її технічного та матеріального оснащення.

Найбільш поширеною в Україні мотивацією скоєння терактів виступає: кримінальна діяльність, особливо її транснаціональні форми і пов'язана із нею легальна торгівля зброєю, наркотиками, радіоактивними матеріалами; намагання перешкодити громадській, політичній або економічній діяльності; створення ускладнень або напруження у міждержавних відносинах.

Таким чином, тероризм – явище складне, динамічне та багатопланове. Він має багато різновидностей і форм, набув глобального характеру і все більше загрожує безпеці багатьох країн, чинить сильний психологічний тиск на їх громадян, завдає великих політичних, економічних, моральних збитків, забирає все більше життів ні в чому не винних людей. Прояви тероризму можуть призводити до масових людських жертв, руйнування духовних, матеріальних, культурних цінностей, які неможливо відтворити. Крім того, тероризм сіє

антагонізм між державами, провокує війни, породжує ненависть і недовіру між соціальними і національними групами.

Бібліографічний список:

1. Про боротьбу з тероризмом : Закон України від 20 березня 2003 року № 638-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 25. – Ст. 180.
2. Безпека життєдіяльності [Електронний ресурс] : метод. реком. з вивчення дисципліни та виконання індивідуальних завдань самостійної підготовки для студентів МНАУ денної форми навчання / уклад. В. М. Курепін, К. О. Яблуновська. - Електрон. текст. дані. – Миколаїв : МНАУ, 2019. – 29 с.
URL:<http://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/6346>.

*Науковий керівник - старший викладач Курепін В.М.
Миколаївський національний аграрний університет*

Живченко К.В., Фурдуй К.О.,
*здобувачі вищої освіти
освітньо-професійної програми «Облік і оподаткування»
зі спеціальності 071 «Облік і оподаткування»,
другий (магістерський) рівень вищої освіти,
заочна форма навчання,
Миколаївський національний аграрний університет
м. Миколаїв, Україна*

ІНФОРМАЦІЙНА ЛОГІСТИКА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ КОНКУРЕНТНОГО СЕРЕДОВИЩА

Концептуальний підхід в управлінні підприємством, в основу якого покладено логістичну складову, за сьогоденних умов господарювання є дієвим, а тому має практичний досвід у багатьох суб'єктів господарювання. При цьому інформаційний супровід фізичних потоків поступово переріс в окремий інформаційний потік, який займає чільне місце у складі логістичних складових. У зв'язку з цим серед завдань, які постають перед керівниками підприємств у сфері практичної реалізації логістичних принципів, виникає нагальна необхідність створення інформаційної інфраструктури, яка дала б змогу збирати, обробляти та транспортувати інформацію відповідно до поставлених завдань [1].

Таку функцію виконує інформаційна логістика, яка організовує потік даних, що супроводжують матеріальний потік, і слугує ланкою, яка пов'язує постачання, виробництво і збут. Основним її завданням є розроблення оптимальних логістичних інформаційних систем та їх практичне впровадження із урахуванням особливостей постачання, виробництва та розподілу окремо визначених підприємств за допомогою методів моделювання.

Таке визначення інформаційної логістики є дещо обмеженим, оскільки не враховує інші сфери застосування. Це стосується так званих інформаційних